

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony postanowieniem College van Beroep voor het bedrijfsleven te 's-Gravenhage, wydanym w dniu 17 marca 2005 r. w sprawie Coxon & Chatterton limited przeciwko Minister van Landbouw, Natuur en Voedselkwaliteit

(Sprawa C-130/05)

(2005/C 143/28)

(Język postępowania: niderlandzki)

W dniu 21 marca 2005 r. do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich wpłynął wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony postanowieniem College van Beroep voor het bedrijfsleven te 's-Gravenhage, wydanym w dniu 17 marca 2005 r. w sprawie Coxon & Chatterton limited przeciwko Minister van Landbouw, Natuur en Voedselkwaliteit.

College van Beroep voor het bedrijfsleven te 's-Gravenhage zwrócił się do Trybunału o udzielenie odpowiedzi na następujące pytania:

- 1) Czy wykładni art. 17 ust. 2 lit. a) dyrektywy 97/78/WE⁽¹⁾ należy dokonywać w ten sposób, że okoliczność sprzeciwiająca się odesłaniu przesyłki, która nie spełnia warunków przywozu, polega na nie spełnieniu wspólnotowych warunków przywozu czy też nie spełnieniu warunków obowiązujących w miejscu przeznaczenia uzgodnionym z osobą odpowiedzialną za przesyłkę i znajdującym się poza terytoriami wskazanymi w załączniku I do dyrektywy 97/78/WE?
- 2) Czy wykładni art. 17 ust. 2 lit. a) dyrektywy 97/78/WE w związku z art. 22 ust. 2 tej dyrektywy oraz art. 5 rozporządzenia 2377/90⁽²⁾ należy dokonywać w ten sposób, że nakazuje on obligatoryjne zniszczenie partii produktów pochodzenia zwierzęcego, w odniesieniu do których, w następstwie jednej z kontroli przewidzianych w dyrektywie 97/78, stwierdzono że stanowią zagrożenie dla zdrowia ludzi lub zwierząt?
- 3) Czy wykładni art. 22 dyrektywy 97/78 w związku z art. 5 rozporządzenia 2377/90 należy dokonywać w ten sposób, że każdy przypadek stwierdzenia obecności pozostałości jednej z substancji wskazanych w załączniku V do rozporządzenia 2377/90 oznacza, że dana partia produktów stanowi takie zagrożenie dla zdrowia ludzi lub zwierząt, że jej odesłanie jest wyłączone?
- 4) W przypadku odpowiedzi przeczącej na drugie pytanie czy wykładni art. 17 ust. 2 dyrektywy 97/78/WE należy dokonywać w ten sposób, że ma on również na celu ochronę

interesów państw trzecich, do których partia produktów została odesłana, nawet jeśli z ochroną takiego interesu nie wiąże się jednocześnie ochrona interesu umiejscowionego w Państwach Członkowskich Unii Europejskiej?

- (¹) Dyrektywa Rady 97/78 z dnia 18 grudnia 1997 r. ustanawiająca zasady regulujące organizację kontroli weterynaryjnej produktów wprowadzanych do Wspólnoty z państw trzecich (Dz.U. L 24, str. 9).
- (²) Rozporządzenie Rady (EWG) nr 2377/90 z dnia 26 czerwca 1990 r. ustanawiające wspólnotową procedurę dla określania maksymalnego limitu pozostałości Weterynaryjnych Produktów Leczniczych w środkach spożywczych pochodzenia zwierzęcego (Dz.U. L 224, str. 1).

Skarga wniesiona w dniu 21 marca 2005 r. przez Komisję Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Austrii

(Sprawa C-133/05)

(2005/C 143/29)

(Język postępowania: niemiecki)

W dniu 21 marca 2005 r. do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich wpłynęła skarga Komisji Wspólnot Europejskich, reprezentowanej przez D. Martina, działającego w charakterze pełnomocnika, z adresem do doręczeń w Luksemburgu, przeciwko Republice Austrii.

Strona skarżąca wnosi do Trybunału o:

- 1) stwierdzenie, że Republika Austrii nie przyjmując do dnia 2 grudnia 2003 r. wszystkich przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych niezbędnych do wykonania na płaszczyźnie związkowej przepisów dotyczących dyskryminacji ze względu na niepełnosprawność lub nie informując o nich Komisji, a w pozostałym zakresie na płaszczyźnie krajów związkowych z wyłączeniem Wiednia i Dolnej Austrii wszystkich przepisów niniejszej dyrektywy, uchybiła zobowiązaniom, które na niej ciążyą na mocy art. 18 dyrektywy Rady 2000/78⁽¹⁾ z dnia 27 listopada 2000 r. ustanawiającej ogólne warunki ramowe równego traktowania w zakresie zatrudnienia i pracy w prawie krajowym.
- 2) obciążenie Republiki Austrii kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty:

Republika Austrii nie podjęła środków w celu wykonania dyrektywy na płaszczyźnie związkowej w odniesieniu do przepisów dotyczących dyskryminacji ze względu na niepełnosprawność, a w pozostałym zakresie na płaszczyźnie krajów związkowych z wyłączeniem Wiednia i Dolnej Austrii w całości, ani nie poinformowała o nich Komisji.

(¹) Dz.U. L 303, str. 16.

Skarga wniesiona w dniu 22 marca 2005 r. przez Komisję Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Włoskiej

(Sprawa C-134/05)

(2005/C 143/30)

(Język postępowania: włoski)

W dniu 22 marca 2005 r. do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich wpłynęła skarga **Komisji Wspólnot Europejskich**, reprezentowanej przez E. Traversę, członka służby prawnej Komisji, przeciwko Republice Włoskiej.

Skarżąca wnosi do Trybunału o stwierdzenie, że:

- poprzez uzależnienie wykonywania działalności w zakresie pozasądowej windykacji wierzytelności od uzyskania zezwolenia wydawanego przez lokalny organ policji (Questore);
- poprzez ograniczenie ważności zezwolenia do obszaru prowincji, w której zostało ono wydane;
- poprzez związanie wykonywania działalności w zakresie pozasądowej windykacji wierzytelności ze wskazanym w zezwoleniu lokalem;
- poprzez uzależnienie wykonywania tej działalności na terenie prowincji, w której przedsiębiorca nie posiada zezwolenia, od zawarcia umowy zlecenia z autoryzowanym przedstawicielem;
- poprzez zobowiązanie przedsiębiorców do wystawienia w widocznym miejscu tabeli zawierającej wszystkie rodzaje operacji oferowanych klientom;
- poprzez postanowienie, że lokalny organ policji (Questore) może uzależnić wydanie decyzji od spełnienia dodatkowych wymogów;

7. poprzez ograniczenie prawa przedsiębiorców do swobodnego określania cen;

8. poprzez stwierdzenie, że działalność w zakresie pozasądowej windykacji wierzytelności nie może być łączona z działalnością w zakresie usług bankowych i kredytowych, o której mowa w dekreście legislacyjnym nr 385/93;

Republika Włoska uchybiła zobowiązaniom, które na niej ciążyą na mocy art. 43 i 49 Traktatu ustanawiającego Wspólnotę Europejską, oraz

— o obciążenie Republiki Włoskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty:

1. Wymóg polegający na obowiązku uzyskania zezwolenia wydawanego przez organ policji sprzeczny jest z art. 49 Traktatu ze względu na to, że dotyczy on wszystkich bez różnicy usługodawców mających siedzibę w innym Państwie Członkowskim, bez względu na to, czy podmioty te spełniają wymogi związane z ochroną interesu publicznego przewidziane w systemie prawnym tego Państwa.

2. Terytorium Włoch podzielone jest obecnie na 103 prowincje. Oznacza to, że przedsiębiorca wspólnotowy, który zamierza podjąć działalność we Włoszech i rozciągnąć tę działalność na znaczną część włoskiego terytorium musi wystąpić z tyloma wnioskami o wydanie zezwolenia, ile jest prowincji, na terenie których chce prowadzić swoją działalność. Jeśli zamierza prowadzić działalność na terenie całych Włoch obowiązany jest wystąpić z 103 wnioskami.

3. Spółka, która zamierza rozpocząć działalność na terenie Włoch i prowadzić ją na pewnym obszarze, nie tylko musi uzyskać różne zezwolenia, lecz także zapewnić sobie tyle lokali, ile uzyskała zezwoleń odpowiadających objętych nimi prowincjom. Obowiązek taki jest w widoczny sposób nieproporcjonalny, jeśli wziąć pod uwagę koszty, jakie się z tym wiąże dla przedsiębiorców. Nie jest on również niezbędny dla prowadzenia tego rodzaju działalności. Ponadto, obowiązek posiadania lokali oznacza wymóg posiadania przez podmiot świadczący usługi transgraniczne siedziby w Państwie Członkowskim, na terenie którego świadczone są usługi.

4. Przedsiębiorca świadczący swoje usługi zgodnie z prawem, powinien móc czynić to na terytorium całych Włoch, bez konieczności zawierania umowy zlecenia z pośrednikiem w przypadku, gdy przedsiębiorca ten zamierza prowadzić działalność poza terenem prowincji objętej uzyskanym przezeń zezwoleniem. Pośrednik taki, który działa w tym samym sektorze gospodarki, jest bowiem potencjalnym konkurentem zleceniodawcy. Poza tym korzystanie z pomocy pośrednika pociąga za sobą dodatkowy czas i koszty dla samego zleceniodawcy.